

Marius Florea Vizante este un tânăr sigur de proptelele care-l susțin, aparent abstras, doar pentru că se joacă tot timpul cu telefonul. Este arogant, sigur de sine, dar impertinența cu care apare la masă, în halat de baie, este gratuită.

Decorul Ninei Brumușilă, cu frumoase proiecții în *trompe l'œil*, combină termopane cu stucaturi de epocă, ceea ce se potrivește cu amenajările arhitecturale de azi. Spațiul de joc pare însă prea mare pentru ce se întâmplă în el, iar amplasarea recuzitei împiedică vizibilitatea planului al doilea.

Este curios că o concepție care a fost încununată cu succes mai demult, în condiții mai puțin favorabile, nu reușește acum să treacă rampa. Toate ingredientele sunt, cu mici excepții aceleași. Distribuția a fost bine alcătuită. Totuși, rezultatul este modest. Avem bănuiala că, spre deosebire de studenții de la Casandra, actorii de la Bulandra n-au fost prea receptivi la versiunea regizorală. Și-au făcut datoria conștiincios, au respectat indicațiile, dar nu au crezut în ele și, lipsiți de entuziasm, nici n-au entuziasmat.

Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra” din București – O scrisoare pierdută de I. L. Caragiale. Regia: Doru Ana. Scenografia: Nina Brumușilă. Regizor secund: Puiu Șerban. Cu: Șerban Pavlu (Ștefan Tipătescu), Marius Florea Vizante (Agamemnon Dandanache); Doru Ana (Zaharia Trahanache); Nicolae Urs (Tache Farfuri); Adrian Ciobanu (Iordache Brânzovenescu); Vlad Zamfirescu (Nae Cațavencu); Sergiu Iulian Flesner (Ionescu); Dragoș Silivestru (Popescu); Gheorghe Ifrim (Ghiță Pristanda); Lucian Ifrim (Un cetățean turmentat); Daniela Nane (Zoe Trahanache); Vlad Corbeanu (Un fecior); Popa Pripici (Vasile Flutur); Valentin Paraschivu (Un cetățean); Marius Ursu (Georgescu); Mihai Costache (Omul lui Trahanache); Cosmin Constantin Natantico (Alt cetățean). Data spectacolului: 30 ianuarie 2008.

Constantin PARASCHIVESCU

Al doisprezecelea Caragiale la Ploiești

30 ianuarie 2008 a însemnat pentru cetățenii orașului Ploiești prilejul unui eveniment cultural complex, organizat de Teatrul „Toma Caragiu” sub egida Primăriei, denumit generic „Destin și identitate: Caragiale și Cetatea Ploieștilui”. Cu întreită motivație – aniversarea a 156 de ani de la nașterea scriitorului, zece ani de la renovarea sălii de spectacole și premiera uneia „dintre cele mai vii piese ale lui Caragiale”, cum o numea Șerban Cioculescu, **D-ale carnavalului**. Coroane de flori la bustul celebrului autor, pelerinaj de suflet la Muzeul Memorial „I.L. Caragiale” din localitate, expoziție documentară în foaierea teatrului privind spectacolele ploieștene cu piesele dramaturgului, alocuțiuni ale unor personalități culturale. Vădit emoționat a fost regizorul Valeriu Moisescu, elogiat pentru originala sa montare din 1962 a comediei *D-ale carnavalului*, cu Toma Caragiu (*Pampon*), a patra în palmaresul instituției, după *O scrisoare pierdută* în 1949 și *O noapte furtunoasă* în 1950, 1953. Douăsprezece montări în total, cu cea de acum.

Într-o întâlnire de pe la 1900 cu Cincinat Pavelescu, proverbialul Moș Virgulă i-ar fi spus: „Scrisul, mă băieți, e meseria cea mai grea din lume. Numai la noi se improvizează toți scriitorii și miniștri. În orice frază, trebuie să găsești numai cuvântul care trebuie și cuvântul acela e numai unul singur. Dacă nu l-ai găsit, ești un caraghios” (volumul de „versuri, epigrame, amintiri etc.” publicat în 1972 la Editura

Minerva, pag. 231. Mă abțin de la referințe actuale, amintesc numai „siluirile gramaticale” din trâncăneala posturilor de radio și televiziune, despre care scria la 1 februarie a.c. *România literară*, sub titlul „Bietul Caragiale”). Replicile pieselor lui se știu pe dinafară, au intrat în uzul curent, ca spectatori le pronunțăm înainte de a le roști actorii și savoarea lor o gustăm în plus cu cât ei le trăiesc mai viu și mai intens. În spectacolul montat de Lucian Sabados la Ploiești sunt rostite fidel și trăite uneori febril, la tensiunea scontată de situațiile comice și pe măsura „naturului” protagoniștilor prinși în joc. Uneori. Disting trei autentice creații, aparținând unui experimentat și unor tineri pătimiși. Mihai Coadă, care vine ca Pampon cu un vagonet de tramvai, nu furibund, ci mânat de deslușirea cazului cu bilețelul (ce a avansat, într-un secol jumate, de la amor la politichie!), curios, atent, receptiv, cu mirări perplexe și izbucniri corective pentru Bibicul, compasiune și protecție apoi pentru al său naturel simțitor. Remarcabilă creație comică a actorului! La debut pe scena ploieșteană, tânărul Bogdan Farcaș întruchipează un *Catindat* cu haz, înălțat ca o antenă în zarea aventuroasă, grozăvindu-se fudul dar sperios, torturat, vai, de o afurisită de măsea și reacțiile coercitive ale fratelui mai mare ploieștean. O apariție insolită este *Crăcănel* al lui George Liviu Francu, la jumătate din proiecția în zare a *Catindatului*, strivit, pîrpiriu, cu mersul cam ca-n poreclă, de răs când îl vezi, de luat în seamă când îl auzi, aprig, pe tonuri înalte, bătăioase. Două pene la pălărie în actul trei par, din profil, două coarne ce-l definesc. L-aș menționa pe Ion Radu Burlan în *Iordache* pentru unele momente și rostiri expresive, din păcate cu lători și prezențe figurative în altele. Karl Baker e un fante în *Nae Girimea*, are carevasăzică aerul presupus, nu și aplombul craiului versat în împrejurările intrigii. Damele sunt mai ezitant conturate, deși Clara Flores e impulsivă ca Mița Baston, iar Lorena Ciubotaru „curățică”, cochetă în *Didina Mazu*, dar, cum să spun, fără convingere și reală seducție.

Pentru prima dată replicile despre Ploiești mi-au sunat ca insinuante în intrigă. Ce belele i-ar paște pe protagoniști, mi-am zis, auzind-o pe Mița că e ploieșteancă și-o să-i tragă infidelului „o revoluție” s-o pomenească, și pe bietul *Catindat* să-i afle Nenea Iancu bogasierul peripețiile de carnaval și să-l ia la Ploiești, zdrobindu-i cariera de la percepție! Acțiunea e localizată la mahala, capăt de linie de tramvai, unde latră câinii, se aud arii ca „Adio, del passato” în frizeria lui Nae Girimea și alte melodii la patefon. Sub un burlan mai scurt zace o căldare, amantele se ascund în beci sau după o ușă secretă din șifonier, balul se ține într-un local cu bufet meschin, „tauletă” și uși înguste pe unde se împiedică unii de alții petrecăreții. Decorul e ingenios, costumele însă realmente savuroase prin concepție și colorit (scenografia: Viorica Petrovici). Spectacol onest, curat, cu fantezie și soluții inspirate, angajament reciproc în joc, dar, ciudat, încărcătura de haz a situațiilor, în general bine conturată, nu se extinde și în hohot de răs. Domnul Sabados a mai introdus un personaj fără rost, Necunoscutul, care ne anunță actele și... sfârșitul reprezentației, dar tânărul Cristi Popa o face cu nostimă naturalețe, care binedispune.

Teatrul Toma Caragiu Ploiești – D-ale carnavalului de I.L.Caragiale. Regia artistică și ilustrația muzicală: Lucian Sabados. Scenografia: Viorica Petrovici. Cu: Mihai Coadă (Iancu Pampon), Ion Radu Burlan (Iordache), George Liviu Francu (Crăcănel), Karl Baker (Nae Girimea), Clara Flores (Mița Baston), Lorena Ciubotaru (Didina Mazu), Bogdan Farcaș (Catindatul), Adrian Ancuța (Ipistatul), Cristi Popa (Necunoscutul), Victor Stănescu (Chelnerul), Ioana Petrescu (O mască), Nicolae Nicolaescu, Răzvan Baltărețu (Sergent).
Data reprezentației: 30 ianuarie 2008.

Karl BAKER și Clara FLORES

